

Ἰωάννης Μπουκουβάλα : «Οἱ προξενήτρεις»
(κωμωδία τρίπρακτη, βραβεῖο καλοκαιρινεῖου
διαγωνισμοῦ).

Γιὰ μιὰ φορά ἀκόμα ἐπιστοποιήθηκε ἡ
χρεωκοπία τῶν διαγωνισμῶν κ' ἡ ἀπόλυτη δυσ-
πιστία ποῦ πρέπει νὰ τοὺς ἔχουμε. Τὴν ὑπό-
θεση τοῦ ἔργου ἀποτελεῖ τὸ θέμα τῆς παν-
τρεῖας τῶν κοριτσιῶν τῆς μικροαστικῆς τάξης.
Μιὰ κυρία χήρα ποῦ θέλει νὰ παντρεύῃ τὶς κό-
ρες τῆς μαζεύει γύρω τῆς τὶς προξενήτρεις. Ἡ
μιὰ εἶναι ἀπὸ τὰ στρώματα τοῦ λαοῦ κ' ἡ ἄλλη
εἶναι μιὰ γρηὰ κυρία ποῦ καυχίεται πὼς εἶναι
μεγάλῃς οἰκογενείας. Κι' οἱ δυὸ ἔχουν ὑπ' ὄψει
τοὺς τὸν ἴδιο γαμπρό, τοῦ ὁποῖου τὸ μόνο ἐλάτ-
τωμα εἶναι πὼς θέλει νὰ παντρευτῇ ἀπὸ ἔρωτα
κ' ὄχι ἀπὸ προξενιά. Ἀκούγωντάς το ἡ ὑποψή-
φια νύφη τὸν γνωρίζει καὶ τὸν κατακτᾷ λέγον-
τάς του πὼς εἶναι μιὰ φτωχὴ μοδιστροῦλα. Οἱ
προξενήτρα, ποῦ ἀγνοεῖ ὅλα αὐτά, τὸν καλεῖ σὲ
τοῖα σὲ σπῖτι τῆς μητέρας τῶν κοριτσιῶν γιὰ

νὰ γνωρίσῃ τὴ νύφη. Ὁ νέος ἔρχεται στὸ σπῖτι
γιὰ νὰ δηλώσῃ ὅμως ὅτι ἀγαπᾷ μιὰ μοδιστροῦλα.
Τότε ἡ ὑποψήφια νύφη βέβαιη πὼς τὴν ἀγαπᾷ
πραγματικά, βγαίνει ἀπ' τὴν κρυψώνα τῆς καὶ
πέφτει στὴν ἀγκαλιά του. Κι' ἔτσι μένουν ὅλοι
εὐχαριστημένοι.

Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι μιὰ ἠθογραφικὴ κωμωδία
μ' ἐνδιαφέρουσα ὑπόθεση. Ἡ πρώτη πράξη
ἀκούγεται ἀβίαστα καὶ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Εἶναι
ἀψογή. Σημάδι φωτεινὸ γιὰ τὸ νεοελληνικὸ θέα-
τρο. Ἡ συγγραφεὺς ἔχει χρησιμοποίησιν τὴν
παρατήρησίν τῆς καὶ τὴ γυναικεία τῆς ιδιότητα
γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ σκηνὲς ποῦ σπάνια ἕνας ἄν-
τρας συνάδελφός τῆς θὰ μπορούσε ν' ἀναπτύξῃ
μὲ περισσότερη ἐπιτυχία. Μὰ ἡ δεύτερη πράξη
κατορθώνει νὰ ἐξαφανίσῃ ὁλότελα τὴν ἐπιτυχία
τῆς πρώτης. Ἐκείνη ἡ περιέργη ἐπιμονὴ τοῦ
πατέρα, ποῦ χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ κορίτσι, ἐκβιάζει
τὸ γιό του νὰ τὸ πάρῃ, ἀπειλῶντας πὼς ἀλλιῶς
θὰ τὸν ἀποκληρώσῃ. Ἐκείνη ἡ γελοιοδεστάτη
σκηνὴ τῆς ἐρωτικῆς ἐκμυστηρεύσεως διεξαχθεῖσα
μὲ ἀκράτητα γέλοια τῶν θεατῶν κ' ἡ ἀδικαιο-
λόγητη πιά ἀποδοχὴ ἀπὸ τὸν νέο τῶν προτά-
σεων τῆς προξενήτρας νὰ πάῃ νὰ δῆ ἄλλο κο-
ρίτσι τὴ στιγμὴ ποῦ μὲ δυσκολία δέχτηκε τὴν
πρόταση τοῦ πατέρα τοῦ, εἶναι τὰ τρία θεμε-
λιώδη στοιχεῖα τῆς ἀποτυχίας. Ἡ γ' πράξη ἀρ-
χίζει μὲ μιὰ θανμασία πάλι σκηνὴ «τοῦ τσαγιοῦ»
γιὰ νὰ τελειώσῃ ὅμως κατὰ τρόπον παιδαριώδη,
ἀτονῶντας συνάμα καὶ τὴν κεντρικὴν ἰδέαν τῆς
προξενήτρας.

Ἡ δ Μπουκουβάλα ἔδειξε ὡς τόσο πὼς τὰ
στοιχεῖα τῆς ζωῆς ποῦ τὰ ξέρει καλὰ μπορεῖ νὰ
τ' ἀποδώσῃ θεατρικά. Μὰ γιατί ν' ἀναμίξῃ στοι-
χεῖα ποῦ δὲν κατέχει καὶ νὰ χαντακώσῃ τὸ ἔργο
τῆς; Ἄν ἔπερνε ἕνα συνεργάτη ἄνδρα, θὰ ἔφτιανε
ἕνα πολὺ ὠραῖο θεατρικὸ ἔργο.

Οἱ ἐκτελεστὲς ὅλοι ἦσαν κατ' ἀρχὴν ἀμελέτη-
τοι. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε τὸ δη-
μιουργικὸ παίξιμο τῆς δ. Μαρσέλλου, ποῦ ἐκρέα-
ρισε ὀλοκληρωτικὰ τὸ ρόλο τῆς. Πολὺ καλὰ ἔ-
παιξαν ἀκόμη ἡ δ. Σταυρίδη, ἡ δ. Νικολάου καὶ
ὁ κ. Μαρινάκης. Ὁ κ. Ταλάνος τείνει νὰ μιμηθῇ
τὸ Βεάκη. Τί εἶναι τελοσπάντων τὸ κακὸ αὐτὸ
τῶν μιμήσεων!

